

ТЕСТ - ПРАВОПИС И ПУНКТУАЦИЯ-9

УПРАЖНЕНИЕ 1. Поправете грешките в правописа и пунктуацията.

ИЗ КРИВИНИТЕ

Широкият Троянски проход захваща и криволичи между зелена, габърова, гора, която облича цялата планина тъдява Тия гастаци стават по-високи и по-буйни, колкото се отива нагоре и заграждат като две стени пътя в многобройните му зигзаги. Из вътрешността на гората, се разнасяха весели рулади от песните на славеи. Дръгливите загорски коне бавно, но бодро пристъпваха по каменливия и мрачен път, насян с трапища, изрити от пороите. Те пърхаха от удоволствие, като поемаха с широките си ноздри прохладния и роден там планински въздух. Заедно с възвишаването и панорамата на долината се раширяваше, гледката ставаше пообаятелна. Аз се прехласвах и неможех да се наситя и нарадвам на тия живописни и райски хубави ландшафти между стара планина и Богдан. За да ми не бърка нищо на съзерцанието, аз отпуснах поводника на коня, и се оставих на инстинкта му. На места се даже поспирах Така щото по едно време видех, че дружината ми отминала и се изгубила напред. Аз останах сам в гората. Тогава неволно ми хрумна пак за двамата подозрителни италианци и се озърнах назад, но пътят уставаше пуст. Стана ми някак неловко, студено. Защото една гора в Турция означава хайдушки вертеп. Всяка гъста шубрака може да искара едно нападение, всеки шумак - да донесе едно престъпление, да изригне един кръвник, както индийските лесове - една боа, един тигър или пантера. Горските проходи, сиреч най-романтичните места на България, бяха най-опасните: всяко такова място повтаря в шума на листака си не поетически легенди за самодиви и русалки, а кървави истории за убийства и ужаси. Ето защо, когато пътуваше човек сам из тях, гъстаците заприличваха на пусии и шумтенето им ставаше мистериозно-страшно, като шепота на един заговор...

Иван Вазов

В текста има 13 места за редактиране

МЕЛНИК

Намръщена и няма, планината се открива бавно гънка след гънка в едно безкрайно и уморително еднообразие. Пълзим по изровеният път, сред хаотичното безредие на разхвърляни хълмища, потопени в дълбока тишина. Крайпътните храсти не шумолят никаква птица не се обажда. Лъхат пустош безпределните кафяви ридове и в тоя предвечерен час шума на мотора звучи откъснато и безотрадно с една злокобна отчетливост. Някакво чувство на нещо смътно познато, полуизгаснало в паметта и сега изново промърдало съзнанието. Сякаш си бил някога, преди хиляди години из тия същи гребени и хълмове, проснати като гърбове на праисторични чудовища - и също тъй неприветно и глухо са мълчали те в она далечен час на залязващото слънце. Сякаш някакъв космичен сън от памтивека се е спустнал над тоя загубен кът и днес само стъпките разбуджат това мъртво мълчание. Някъде, вдън урвата, реката бучи непрекъснато, пенлива и бърза. Ниските лъчи на слънцето огряват далеч там, на изток, лепнати на отвесния скат като лястовичи гнезда, тъмни къщурки на някакво селище.

Ала и речния шум, и далечното селце сякаш са родени пак от тоя безначален сън и ние се движим смутени, като в зловешта приказка на заспалото царство.

Константин Константинов

В текста има 9 места за редактиране

